

K 5830

50
750

Leicht für Hasleund 3/15

N° XXX. 904

Suljufloiten,

eller

Sang og Digt

af

en Arbejder.

Lader os leve med og for hinandre!
En Normands-Tanke.

1ste Hefte.

Christiania, 1851.

Trykt paa Forfatterens Forlag.

Kgl. med bekendtgørelse m. Indhold.
N. 4 mæssigt, jf. omst. mederst.
Tegnet hos Nissen og Andersen. Oplagene
se Forord, s. 16 og 28. hos Werner.

Av Christopher David Grønvald.
Mer kom ikke.

Arbejdet av A. O. Vinge i
Andhrimmer 2. kv. sp. 76-79.

Forord.

Ved at forelægge Publikum min „Syljufloite,“ venter jeg at den vil blive taget for hvad den er, et Produkt, der langt mere skylder Naturen end Kunsten sin Tilblivelse. Jeg har paa disse Blade tildeels villet vise, at og Arbeideren kan føle varmt for sit Fædreland, om det end ikke er æslet ham at kunne virke kraftigt for det. At mange, ja forhaabentlig 99 Hundredele af mine fattige Brodre ville sit Fædrelands Vel, er en Tanke, som jeg ikke vil give Slip paa. — Jeg har anmodet en Arbeider om at give Bidrag til min Floite; hans Sange ere mærkede paa Foden; jeg tvivler derhos ikke om, at jeg kunde saa mange, mange Medarbeidere, naar det var æslet Arbeiderne at have Sproget i sin Magt, hvilket det desværre ikke er. — Hermed følger et Aede Musikbilag, som ikke i Planen var lovet.

Jeg skal i Korthed tillade mig her at omtale Arbeider-Petitionen.

Jeg havde ønsket, at denne Petition for Nærstående kun havde optaget Andragender om „Almindelig Oplysning“*) og „Forbedring i Huusmændenes

*) Aldenstund Regjeringen (eller Dyrigheden) frygter Arbeiderne mere end andre Mennesker, hvilket er kommet til beklagelig Visshed ved de skarpladede Foranstaltninger, der den 24de Februar sidstleden bleve truffne, saa maa den have Grund for denne Frygt, og denne tror jeg maa søges i Arbeidernes Mangel paa Oplysning; men denne Frygt med samt dens Grund falder just tilbage paa Regjeringen selv og paa Stortinget, som kun har gjort Lidet for den simple Mands Oplysning. Hvor mangen Næringskilde, som nu er lukket, vilde ikke aabne sig for fattigmand, naar han var i Besiddelse af Kundskaber om Naturen, dens Kræfter, o. s. v.; hvormange Færrer vilde ikke være bleve indsatte i Straffeanstalter, naar Arbeideren havde høvt lidt Kjendskab til de simpleste borgerlige Love. Men han gaar som

1.8, 12,
20, 27.

Stilling," hvilke Punkter jeg anseer meest paatrængende. Jeg er nemlig bange for, at denne Dpstillen af mange Poster og Punkter, der vedkomme Nationen idethelt ligesaameget som Arbeideren, vil skade Sagen, saameget hellere som disse, ved at Arbeiderne have opstillet dem, ville blive mere overseede, paa Grund af det Lys, Arbeiderne ere komne i ved enkelte Forvilbedes Udskielser. Jeg vil imidlertid haabe det Bedste for Petitionen. Jeg vil troste mig med, at Mængden af Arbeiderne er sig bevidst, at det kun er ad Lovlighedens og Dverbevisningens Vej, at noget Bærdigt vindes, og vil jeg med Glæde mindes, at mange Hjerter slaa og have slaaet for Arbeideren. Kun vil jeg nævne en Bergeland, en Bang, en Halling, en Monsen, Arbeiderbladets Redaktion samt alle de Kvinder og Mænd, der have virket for Asyl og Haandgjerningskoler ic. Disse Mænd og Kvinder vilde erindres af Arbeideren med Haab og Taknemmelighed og være lysende Punkter paa hans kuuddrede Sti.

Forfatteren.

en Blind over Mark og Enge, og han bedømmer ofte sine og Andres Handlinger efter egne af ham selv i sit stille Sind opstillede Love. Det er sørgeligt, at det gamle hjære Norge, der har Raad til at bygge saa mange offentlige Bygninger med Million paa Million, kun har saa lidet tilovers for sine mest trængende Børns Dplysning. — Man bedreder Arbeiderne, at de sidste Foreninger og kald: disse endog Sammenrottelser, men jeg maa spørge: Hvilken Klasse i Samfundet trænger mere til Foreninger end Arbeiderklassen, forudsat at Foreningerne ere byggede paa den Grundvold, de bør have, nemlig „Gjensidig Dplysning og mulig Forbedring i Livsvilkaar?" Naar man ser Arbeidersagen omtalt i Aviserne, og naar denne Dmtale skal være hjerkelig, da slutter den almindelig med Omkvædet: „det er Stabe, at Arbeidersagen ikke har en bedre Talsmand end Thrane.“ Men høist Saa eller Ingen vil neblade sig til personlig at virke for Arbeidersagen, og det er dette, som Arbeiderne mest maa beklage, paa samme Tid som de nok føle, at Thrane og mange af hans Judsmægtige ere mindre heldige Formænd. Saaledes er det: Mange ville rive ned, men kun Saa ville række Haand til at bygge op, især her, hvor rimeligviis kun lidet klingende Udbytte er at vente.

De hjemlige Toner.

(Se Musiktilag No. 1).

Hørte Du Stormen i Granerne sjunge, —
Hørte Du Nordhavets rullende Slag?
Hørte Du Lørd'nen blandt Nafene runge, —
Hvad heller Morgenvinds Hvidsten for Dag?
Du er i Norge! Fra Dal og fra Fjeld
Hjemlige Toner tiltale Din Sjel!

Hørte Du Njukan, hvad heller smaa Sarper, —
Hardangerflaatten og Fjeldjenta's Sang?
Hørte Du Langleik, lig Stogbakkens Harper, —
Sætervolvs Rauen og Kobjældens Klang?
Du er i Norge! Du føler saa vel,
Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Lytted' Du Maaltrost i Stogenes Stille?
Hørte Du Luren fra Fjeldvang og Sti!
Kjendte Du Lærernes Morgenbøns Trille?
Har Du vel hørt Sylvsloiten i Li?
Du er i Norge! Du føler saa vel,
Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Hørte Du Viben og Maagen ved Havet
Strigende vogte sin Kjærligheds Bo?
Hørte Du Duen, i Uren begravet,
Kurrrende tolke sir Gistov og No?
Du er i Norge! Du føler saa vel,
Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Hørte Du Ank'ret nær Fjeldvæggen falde, —
 Alfernes Gysfen paa Eng og i Krat?
 Hørte Du Nagot paa Guttens sin falde, —
 Rødhjællens Loffen om Midsommernat?
 Du er i Norge! Du føler saa vel,
 Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Hørte Du Skarren for Fodsaalen knirke, —
 Dumbjældens Klingklang og Raabegulvs Brag?
 Hørte Du Gunhild i Bævestolen virke, —
 Hvaldheller Julotte-Drennes Slag?
 Du er i Norge! Du føler saa vel,
 Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Hørte Du Myperne slagse i Marken, —
 Monstro og Bamse, der tasled' paa Myr?
 Karhanen spilleb', mens slittig i Barken
 Grønspetten hugger og pibende fly'r?
 Du er i Norge! Du føler saa vel,
 Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

Lytteb' Du Røster i Storthingets Sale?
 Har Du hørt Madmors det klingende Svæll?
 Lytteb' Du Saga — vor Bedstefar's Tale —,
 Naar høit der spraged' paa Arnen om Kvælb?
 Du er i Norge! Du føler saa vel,
 Hjemlige Toner har Magt i Din Sjel!

* * *
 Hører Du Dødsenglen sukke paa Fjorden,
 Masterne splintres og Seilene flaa? —
 Lavinen er der med knusende Torden, —
 Frem til et Skjulested kan Du ei naa?
 Du dør i Norge! Fra Høie og Fjeld
 Gud og Forsfødrene kalde Din Sjel!

Modermaalet.

I Rosenhegn af vort Liv saa skönt
 En Gudsdomskilde mon rinde,
 Der blander Fremtidens Sommergrønt
 Med Fortids hulde Kjærminde;
 Der hder Sjælen mangan Drom
 Mens Hjertet sødt mon banke,
 Der kvæder os saa mangan øm
 Dg mangan daadrig Lante.

I Barnets Legen og Mandens Gang
 Dg Oldings vaklende Stigen
 Saa deiligt strømmer den Kildesang
 Dg trøster ham i hans Higen.
 Selv da, naar Diets Jld er slukt
 Dg Jorden støvet gjemmer,
 Gjenlyder Kildens Sang saa smukt,
 Som var det Englestemmer.

Dg Modermaalet er Kildens Navn —
 Et Navn, der farer saa vide:
 Der klinger venligt fra Kjølens Stavn
 Til Nordkaps yderste Side;
 Der toner gjennem Lof og Luur,
 Fra Fjelde, Dale, Lier,
 Naar Freden i Guds fri Natur
 Den hele Skabning vier.

Som Parcen binder den indre Sands
 Med Haabets fineste Traade,
 Dg fletter Anden en yndig Krands
 Af Livets evige Gaade:
 Saa binder Modermaalets Klang
 Dg søde Melodier
 Vor Sjel med Evighedens Sang
 Naar her vor Lunge tier.

O elste Norge — o Fødeland!
 Med klare Hjelde og Bakker!
 Med frydsfuldt Hjerte hver Mø og Mand
 For dette Måle dig takker.
 For dette Måle offres Alt,
 Om Uven det vil hegne;
 Vi til dets Børge jo er kaldt —
 For det vi ogsaa segne!

Martin K—.

Til Skogen!

(Se Musikbilag No. 2).

:: Til Skogen! ::
 Hvor Stien lugtende sig snor!
 :: Til Skogen, ::
 Hvor vilde Rosen groer!
 Hvor Sus i Graner's Kroner
 Til vaagne Dromme nyner Kvad,
 Og Maaltrofs's kjæle Toner
 Gaa over Birkens Blad.

:: I Holtet. ::
 Hvor Jægerhornets Lyd tidt klang, —
 :: I Holtet, ::
 Nu sværme skal vor Sang!
 Skogkongen hær vil bringe
 Vor Jublen hjem i Hjeldev's Hal,
 Og gjenfødt der han svinge
 Den henad Li og Dal.

:: Paa Braaten, ::
 Hvor Skogen slynger grønne Kant —
 :: Paa Braaten, ::
 Et deiligt Sted vi fandt!
 Se her vi vil os leire
 — I Lyngen her blandt Blom og Skub, —
 En Bryllupsfest vi fejre:
 Naturen er vor Brud!

:: Dæk Bordet! ::
 Tag frem og dæk paa grønne Jord!
 :: Dæk Bordet ::
 En Lue — herligt Bord!
 Hør Lærken slaar sin Trille,
 Det er vor bedste Bordmuff,
 Mens Glædens Straaler spille
 Udi vor Sjel og Blif.

:: Bag Krattet, ::
 Bag Krattet hist, det dunkle graa,
 :: Bag Krattet ::
 Jeg Skogens Die saa:
 Det mørkblaa Kjen der smilte,
 Som har det Himlen i sit Fang
 Og taust i Dybet ilte
 De Fiske smaa sin Gang.

:: Kjenrosen, ::
 Den Dronningblom med hvide Blad, —
 :: Kjenrosen, ::
 Her skjuler rene Bad, —
 Dens Rod er dybt paa Bunden,
 Hvor Solens Blikke aldrig naa,
 Dog Blomsten Vel har funden
 Op over Volger smaa.

∴ Til Kjennet, ∴

Herneft vi styre vil vort Fjeld, —

∴ Ved Kjennet ∴

Der er et deiligst Sted!
Mens jeg mit Næt vil spænde
Paa dybe Grund, hvor Fiffen gaar,
Bluf Roser Du til hende,
For hvem dit Hjerte faar.

∴ Naturen ∴

Din Staal vor Norges Skog-Natur!

∴ Naturen ∴

Med Blom blandt Fjeld og Ur!
Sneyerlen paa din Bænde,
Som funkler gjennem Skyens Flod,
Og Nordhavs Storm og Bænde,
Som bruse om din Fod!

∴ Staal Beltet, ∴

Den vakre Dal, hvor vi blev fød,

∴ Staal Beltet, ∴

Staal Norges Modersfjød!
Som Barnets Drom og Tanke
Omslynger helst den kjære Mor,
Saa vore Hjerter banke
For Dig, vor Fosterjord!

Ud i Naturen!

March paa en Vaardag.

(Se Musiktilag No. 3).

Ud i Naturen! Vi kommer, vi kommer!
Fremad! Som Vinger nu brug dine Been!
Hører Du Fosfens de hvirvlende Trommer,
Lyt til den vippende Fløite fra Green!

Grønnende Dale,

Birkeløvs-Sale

Blomster og Blade paa Vandringen strø!

Frem mellem Rosen

Litter Bildrosen,

Violen vinker lig blaaviet Mo!

Ud i Naturen! Vi kommer, vi kommer!

Fremad! Se hist den skogfrandsede Bæng!

Did vil vi ile! Den drømmende Sommer

Slumrer der end, — vi ham vække med Sang!

Græerne spille,

Lærkerne trille,

Svalerne vifte med pilsnare Bing, —

Buggende Gjøge

Gultkænde spøge,

Vaarvinden danser i Blommernes Ring!

Ud i Naturen! Vi kommer, vi kommer!

Fremad! Det toner fra Fjeld og fra Dal!

Se hist i Næsen hvor Fjeldbækken slommer, —

Syngende bær den en Nektar saa sval!

Stille nedunder

Skogens Kjen blunder,

Kommen kun kruser det speilblanke Vand.

Grib der i Næsen,

Syng saa om Vaaren,

Ekkoet ruller saa lydt over Strand!

Vaarhymne.

Atter spreder Du, o Sol! din Stjerne
 Over Jorden — vækker Alt til Liv:
 Træet, Blomsten, ja det mindste Siv,
 Bævrer glad og fryder sig saa gjerne.

Saa bets store Fakkell i det Hjerne
 Nander alt sit salig-søde „Bliv“
 Til Naturen, saa al jordist Riv
 Vige maa fra inspirerte Hjerne.

Fuglers Triller blande ogsaa sig
 Deilig i den hele Trylle-scene, —
 Mens den hoppende paa friske Grene
 Priser Skaberens taknemmelig;

Hilser Sølvbækken, der saa rig
 Er paa Glæder, mens den vugger ene
 Syngende sig over Mos og Stene,
 Vinkende: „Kom Kjære, følg kun mig!“

— Solens Glands og Fuglens muntre Kvadder,
 Sølvbækkens Nynnen i sin Gang —
 O, den vævre Puls i Altting slaar!

Hvorfor skulde, hvad i Hjertet ligger,
 Mennesket ei tolke da i Sang? — —
 — Jo, vi juble Alle: det er Vaar!

Martin K—.

Syttendemai-Sange.

Mel. Kong Christian.

Mens Vaarens Sky hver Lænke brød
 Af Vintrens Magt,

Mens Blomsten spired, Elven lod,
 Og Fuglens Sang i Skogen lod, —
 I Gidsvolds Lund, i Norges Skjød
 Et Fros blev lagt.

Et Træ fremstod ved Kraft fra Gud
 Og Normænd om dets vakre Skud
 Stod Vagt.

Det Træ gav Hegn mod Stormens Harm,
 Der streg om Fjeld, —

Gav Manden Mod, og Kvindens Barm
 Høit belged' mod hans frie Arm,
 Saa fælles Ild gjor Hjerters varm
 For fælles Held.

Den Lænke stor: at vi er fri, —
 Døpster blidt i Harmoni
 Vor Sjel!

Se Vaaren atter til os kom
 Med Haab og Lyst;

Nu herlig skyder Mindets Blom,
 Og Gidsvolds Lund sig slynger om
 Vort Frihedsstræ — den Helligdom
 I Normænds Bryst! —

Lev stolt, Du Majens Mindedag,
 Til sidste Normænds Hjerteslag
 Er tyft!

Mel. Fra Østens Vind ic.

Fra Vintrens Sky
 Brød Sol paa ny
 Og kysjer Naturen saa varm, —
 Saa Majens Dag
 Brød Skyers Lag,
 Som Norge omspændte din Varm.

I Gidsvolds Lund
 Paa varme Grund
 Af Hjerter for Fædrelands Vel
 Sprang Frihed ud, —
 Dens stolte Skud
 Nu hegner hver Normanna-Sjel.

Og Norge end
 Har Gidsvoldsmænd
 — I Tanker og Idræt som de —;
 Ved dem skal staa
 De Klipper graa
 Og Frihed i Fjeldenes Læ!

En Syljufloite til Maidagen.

(Mel. Musikbilag No. 2).

:: Lil Nora ::
 Lil Nora Vaaren atter kom!
 :: Og Flora ::
 Os bringer Løv og Blom.
 Nu Fryd gaar gennem Stogen,
 Der jubler vinget Sangerkor,
 Og lystig danser Boven
 Nu i den aabne Fjord!

:: Hør Luren, ::
 Hør Luren loffer ud paa Grønt!
 :: Fjelduren ::
 Sit Ekko gi'r saa fjønt!
 Nu vaagner Liv i Dalen:
 Hør Fosfen brummer, Lærken slaar;
 Thi Solen frem paa Valen
 Mod Vintrens Magter gaar!

:: Som Solen, ::
 Som Solens Kraft, dens varme Glod, —
 :: Som Solen, ::
 Har Vaaren atter fød, —
 Saa Ild i Normands Bringe
 Os fjænted' Frihedsgranen god,
 Da frem til Gidsvoldstvinge
 I Krængslens Stund han stod!

:: Og Vaaren ::
 Og Vaaren atter til os kom!
 :: Fra Aaren ::
 Nu springer Mindets Blom:
 I Hjerterets varme Kammer
 Den skyder ud paa Majens Dag:
 Om Gidsvoldsmænd'nes Flammer
 For Norges hjære Sag!

:: Som Livet, ::
 Som Livet er hver Skabning kjær, —
 :: Som Livet, ::
 Os Frihedsgranen er!
 Og først med det den blegne,
 Naar Normandshjerterets Slag er thst,
 Lil da vi vil den hegne
 Med trofast Arm og Bryst!

Gud velsigne Kongen.

Met. Ur Ossians dunkla, etc.

Vor Døskar, Norges Konge hold, —
 Gud signe ham, hans varme Hjerte!
 Se Runen i hans blanke Skjold —
 Se „Ret og Sandhed“ i hans Skjold! —
 Held og Kongen hold!
 Ret og Sandt i Skjold!
 ∴ „Sandhed tro!“ — Gud ham velsigne,
 Nor og Svea signe ham! ∴

For den udøvende Magt.

Met. Fra Østens Væld.

Gid Kongens „Raad“
 I Ord og Daad
 Vil'er Gjenslyd fra Folket, dets Røst, —
 Da Kronens Pryd
 Er Kongens Fryd,
 Thi Norge han savner med Lyst.

For almindelig Stemmeret.

Met. Kong Christian 8. d. 18.

„Vær Herker over Jord og Hav!“ —
 Vor Gud har sagt —
 Og Mennesket et Sværd han gav
 — Et Glavind stolt, en Herkerstav —:
 En Stemme over Jord og Hav,
 En Ordets Magt.
 Dog ei er Stemmen fri i Nor,
 ∴ Thi der har Fattigmandens Ord
 Gi Agt! ∴

O Norge! — Er Du frihedsvarm,
 Og reen din Sjæl, —
 Agt Mandens Røst, trods han er arm —
 Han staar saa tro i Krigens Larm, —
 Nægt ei da Stemmen i hans Varm
 Til Norges Held!
 O aabn ham Thingets Dør; — hans Ord
 ∴ Skal vidne, ærlig Frihed vor
 Paa Hjeld! ∴

For almindelig Værnepligt.

Met. Fra Østens Væld 11.

Dit Kald som Mand
 Er: Værg dit Land,
 Din Frihed, din Moder og Mø! —
 Gi Bondens Søn
 I Kampens Dren
 For Norge alene skal dø!

Nei! Kaldes Værn,
 Da Nær og Fjern
 Grib Sværdet, hvo løfte kan Staal! —
 Og segne vi,
 Gaar Friheds Sti
 Til Himlen, til Saligheds Maal!

Gilsen til Broderfolket.

Met. Ur svenska etc. *)

Du kjætte Folk bag Grændseffeld,
 Du Folk med Broder-Haand og -Sjel,
 Dig hilse vi i Dag!
 Dg stiller end os Kjolens Nad
 Dg Du ei høre kan vort Kvad,
 Dog Tid og Rum ei stiller ad
 Vor Haand og Hjertelag!

Gi meer skal Veddragt reise Vold,
 Gi Broder føre Sværd og Skjold
 Mod Broderbarm i Dyst;
 Thi vi i Kampens mørke Stund
 Svor Foster-Ged med Haand og Mund,
 Dg Trostak bor i Hjertets Grund,
 I Nors og Sveas Bryst!

Held Brødre, at fra Himlens Ryst
 Den Engel daled' i vort Bryst
 Med Fredens Oliegren! —
 Vor Gilsen Du da Broder tag
 Dg vær os kjær som Majens Dag,
 Med Broderarm og Sindelag
 I Fred og Krig vor Ven!

Om Øskar kalder nu paa Val
 Dg Kringens Varsler gaa i Dal
 Med Vardens Blus paa Fjeld, —
 Da Brødre Bryst ved Bryst vi staa,
 For Drot og Fosterland at staa
 — Hvor Øskar vinker: „Frem!“ Vi gaa
 I Død for Skandiens Held!

*) Melodien er afstrykt i Behrens's fløerstemmige Sange No. 86. 1ste Vers af Løsten er der omstrevet, — ikke af mig —, hvorved Stilen maaske er bleven mere korrekt, men det forekommer mig, at Udtrykket har tabt noget af sin Kraft og herom er det efter denne stolte Melodi meget at gjøre.

For Danmark.

For tybste Voldsmand sank i Knæ
 Den „danske Dreng!“
 Han bløder! — Kan Du roligt se,
 At Dvermagt med Dødens Le
 Til Grave høiner Sletterne
 For Ager, Eng!
 Nei! — Lad os ved hans Side staa!
 Du norske Gut, Du „Gosfe blå“
 Fremtræng!!!

Der flyder Blod paa Danmarks Bang,
 Det Brødres er:
 Det Blod fra samme Æt udsprang
 Som dit! Gen Fader har engang
 Os fostret! — Følg da Hjertets Trang
 Dg til ham nær!
 O, lad ham høre Brødres Trin,
 Se Normandsøiet, svenska min
 Dg Sværd!

Her Volgen ruller over Strand
 Med Barselsord:
 „Enart Voldmand gjæste kan dit Land
 — Din Fædrejord — med Mord og Brand!“
 Skyd Snekken ud da, frie Mand,
 Skyd over Fjord!
 Med halvveis ham med tunge Sværd,
 Viis, at Du er din Stamme værd
 I Nord!*)

*) Denne Sang blev skrevet strax efter det for de Danske saa uheldige Slag ved Slesvig i 1848. Jeg saa da i Danfken den betrængte Broder og ansaa Preussens Deeltagelse som et Dvergreb. At mine Følelser ikke dectes, kom jeg snart til Wisshed om, og den haanlige Behandling, der blev de saa norske Frivillige tildeelt, overtydede mig om, at Danfken fremdeles var den lille frye Ven, hvem det var bedst ikke at have noget Forbund med. Jeg har dog ikke kunnet nægte mig at afstrykke Sangen.

Længsel.

Kvæl mit Hjerte, du min Længsels Klage,
 Stil min Graad, du lyse Kloders Søn!
 Slut det Brustue i min Hjemvees-Bøn
 Du, som holder Landen her tilbage!

O, skal alle Livets Blomster fage
 Smægtende henvisne her i Lon;
 Skal det dræbende, det haarde Dron
 Hvert et Fodtrin sørgelig ledsage?

Nei, o nei! Det aldrig dog skal ske!
 Visne Blomster pryde ikke Haven,
 Naar den milde Sol huldt titter frem.

Jordens Vinter skal ei mere se
 Vaade Blikke her —; men hist bag Graven
 Favner jeg de Kjære og mit — Hjem!

————— Martin K.—

Kjærlighed.

Der er en Tone i vort Bryst
 Med himmelsk Klang, med hellig Lyst
 Den rører Sjælens Guld;
 Den lokker Dig med Lærkens Slag,
 Den taler gjennem Skyens Brag,
 Den kalder Dig ved Nat, ved Dag
 Saa blidt og længselsfuld!

Og har Du lyttet til dens Klang,
 Da stiger i din Barm en Trang,
 Gi Hvile finder Du; —
 En anden Hjerteharpe maa
 Først Klengen i Din Sjæl forstaa
 Og til dens Kvad Afforden slaa
 Med trofast Sind og Hu!

Nu juble fjønt i Harmoni
 De Livets bedste Melodi:
 — Den er om Kjærlighed! —
 Lad Verden storme udenfor,
 Naar Tonen kun i Harpen bor,
 Du har den bedste Skat paa Jord,
 Dens Navn er — Kjærlighed.

Den vugger sig i Barnets Drom,
 Paa Moderlæben, tro og om,
 Den har sit bedste Sted.
 Ja selv naar Solen sidste Gang,
 Gaar ned i Vest, — fra Himlens Vang
 Den kalder Dig med Englesang
 Til Gud, til Salighed!

Uoisomhed.

Op under Laft,
 Hvor Rum er knapt,
 Men hvor der er lunt og Stygge,
 Et vinget Par
 Besluttet har
 Tilsammen at bo og bygge.

Fra Bindvet her
 Jeg er dem nær, —
 De har en Ven, de ei kjender,
 De vist ei veed,
 Jeg har Bested
 Om Hvad, som deroppe hænder.

Se ud og ind
 — Let som en Vind —
 De viftende stilles og møde,
 Fra Mark og Eng
 De vift en Seng
 Vil samle med Puder bløde.

Af Duun og Straa,
 Og Lerforn smaa,
 Saa rart de tømre og mure.
 En Sving omkring
 — Med Neb og Ving —
 Saa dækket er Spræk og Fure.

En Arbeidsmand
 Saa tro som han
 Knapst nogetsteds Du vil finde;
 Saa flink og let,
 Saa pen og net
 Som hun er ei nogen Kvinde.

Vel Sol paa Tag
 Om Vaar hver Dag
 Saa rettelig tidle er oppe,
 Dog længe før
 I Hyttens Dør
 De Smaafolk slylende hoppe.

Det gaar saa fort,
 Og inden Kort
 Er reist og pudset den Hytte;
 Vel er den trang,
 Men Dands og Sang
 Er alt det Juddo, de flytte.

Ei Fad, ei Krus
 Er i det Hus,
 Ei Kjelder og ei Spiskammer;
 Dog lige let
 En Fjøn Duet
 Af Fryd og Kjærlighed flammer.

Til knubbet Død
 Var aldrig Spor,
 Nei Glæden bor i hver Mine; —
 Hver Vid, saa rar,
 Som Vingen bar,
 De dele blandt sig og Sine.

I Hus og Borg
 Lidt vandrer Sorg,
 Men her, her huser kun Glæde; —
 Af, lær mig dog,
 Du Fugl, saa klog,
 D, lær mig at bygge en Rede.

Giv mig dit Sind,
 At tage ind
 I Boligen, arm og snever; —
 Vel rig mod Dig,
 Dog aldrig jeg
 En saadan Glædesdag lever!

Lær mig iaar
 — Nu er det Vaar —
 Nu Dagene ere saa lange,
 Af lær mig dog
 Dit muntre Sprog,
 Kun een af Noisomheds Sange!

. . . . Ja, Nød og Trang
 Mig og engang
 Kan ramme, om Kraft bli'r mindre; —
 Det var saa vel,
 En Sangerfjel
 Som Din at glemme i Indre!

Det var saa vel,
 Den Sangerfjel
 Ret Mange vilde sig fæste, —
 Saa Mang'n blev rig
 Og lykkelig,
 Og hjulpen din arme Næste!

. . . . Du flyder nær
 — Jeg seer hver Fjær —
 Kom nu og giv mig en Time!
 Al nei, af nei,
 Din frie Veie
 Gaar hvor Blaaklokkerne time.

Din Sang, dit Spil
 Jeg lytter til,
 Om end ei hid Du vil bære; —
 Paa Afstand er
 Du Vennen fjær,
 Som kan mit Hjerte huse!

Arbejderens Ven.

Du har en Ven i Himlen den blaa,
 Han aldrig vil Dig forglemme!
 Nær er han og Dig tænker han paa,
 Hans Dre er hos din Stemme.

Den Ven han har os Alle saa fjær,
 — For ham vi Alle er' lige —
 En Ridder og han, som Posen bær,
 Er' Begge nær til hans Rige.

Han vogter Stjernen og Havets Dyb,
 Han bærer og Spurvens Vinge,
 Han nærer det mindste Blad og Kryb; —
 Hvor kan han Dig agte ringe?

Du er ikke rig, — det skaber ei!
 Bor Lykken i Nigmands Lomme?
 Den Lille, som gror paa Armod's Veie,
 Den er den herligste Blomme!

Den Ven han er Dig en Husbond god, —
 Seer kun paa Villie og Hjerte,
 Dit Laje han skriver ei op med Blod,
 Og lønner ei af med Smerte.

Ei deler han Løn hver Lørdagskvæld
 — Tidt synlig den udebliver, —
 En Søndagsmorgen i Lysets Væld
 Han tusindfold Dig den giver!

Dg er der dunkelt udi din Aand
 — Din Ungdom saa Lidet lærte —,
 Den Ven, som Solen bær paa sin Haand,
 Han vil Dig give en Kjerter.

Den Ven vil varme din Broders Sind,
 At han Dig styrker og leder, —
 Selv Verdens Lys er godt for en Blind,
 Det skaber ukjendte Glæder!

Du har en Ven bag Stjernernes Råd,
 Han Nød og Trængsel kan lindre!
 Hvad om ret ofte til ham Du bad,
 Da blev der lyst i dit Indre!?

Dogtrykkerens Sang.

Mel. Længe var Nordens ic.

Længe var Landens
Livsfriske Vinge
Løntet til Jordens
Klæbende Stov;
Sjelen med Tanken
Slumrede døsig,
Kunde ei sprænge
Vilsede Næt.

Alting i Dvale
Rundtom mon hvile,
Mørket alene
Hærjede Alt:
Solglandsens Straale —
Himmelske Nordlys —
Kunde endda ei
Sprede sit Skær,

Dulmende Kræfter
Eidlig og silde
Lued — og vilde
Fremad til Strid.
Lysket og Mørket
Kjæmpede længe
Kamp, som vor Saga,
Erolig har gjemt.

Men saa kom Eiden:
Himmelens Genier
Daled' paa Landens
Flende Ving —:
Menneskeslægten
Længer ei skulde
Vandre som Dyr paa
Baargrønne Sti.

Lysket med Seier
Fremad nu hastet,
Slynged' sin Straale
Fæst overalt.
Paa Despotisme,
Trykkende Lænker
Maatte for Dagens
Engle bortfly.

Hellige Presse!
Du, som med Kraftens
Vardende Stemme
Friheden gav;
Du, som i Alles
Vaagnende Hjertes
Løndte og tænder
Himmeste Ild —

Dig vier Kunstens
Udkaarne Sønner
Dufstende Drik af
Bredfulde Glas:
Guttenbergs Minde,
Frihed, Dplysning,
Blomstre gid evig
Verden omkring!

Martin K—.

Jæger-Sang.

Naar første Glimt af Dag i Østen smiler,
Mens lette Laager sprede sig i Dal
Til Skogen hen den muntre Jæger iler,
Til Friheds Kæmpel, Glædens lyse Hal! Gja, Gja!

Paa Fjeld, i Li og Holtets Bugtegange
En Jægers Vandring gaar paa rappe Fod,
Dg snart hans Hunde bringe ham de Sange,
Som klinge i hans Dre og hans Blod. Gja, Gja!

Nu Losen gaar, „Paspaa! paspaa!“ den lyder, —
See „Puus“ af Krattet springer angstet frem.
Som Svar et Knald, et „Dot“ saa herligt lyder,
Det Fjeldet Ekko gi'r fra Malmens Hjem. Gja, Gja!

„Herover, Hei!“ — i Holt og Naa det gjalder —
Lil „Dotsup“ vinker Jægerens Pokal:
Hurra, Hurra! Gid Losen atter falder!
Hurra for Skogen, Glædens lyse Hal! Gja, Gja!

Lurus og Industri &c.

En Blyantskizze,

med nærmest Blik paa Christianialivet.

M. el. Iffor gjetta a o. f. v.

D sig mig, I Mænd, og fortæl mig, I Kvinder,
Hvad Herligt I vel i den laante Pragt finder?

Den er vistnok saare fordægtig den Vre,
Som lyser fra laante men brogede Hære!?

Alt, hvorfor foragter Du hjemvævede Klæder?
Mon Silken*) ei flygter med Velstand og Sæder?

D, kjendte Du Trangen i Dalene noie, —
Jeg haaber, at god nok var hjemvirket Trøie**).

Saa Solen Du finne paa grundtmulbne Ager?
D fattige Normand, din Kjøle Du vrager?

Hør Gunhild slaar Væven saa tidse saa ilde;
Hun har kun det Ønske, at kjøbe Du vilde!

Se hundrede Elve mod Havet sig svinge —
Med Kraft de kan løfte Maskinernes Vinge.

Dog Klæder og Slæder, ja selv mindste Indbo,
Det Alt maa nu hentes hos Sp — og hos L —***).

Men Krammeren trækker paa Hamburg og Lübeck, —
De blanke Sølyspecies for stedse did fly væk.

*) De „nyslige“ Gallaplaid, Fryndser og Glitter
Jo selv ind ad Døren hos Bonden nu tittera

**) Jeg Badmel ei nævner — for grovt at desværre —
Men er da ei nok Klæde fint nok, min Herre?

***) Jeg ynder ei dette darausenske Væsen,
Men trolig jeg holder paa Frolid og Thesen.

Mod Fattigmands Brændvin Apostler beffikes,
Men Ingen mod Vinen og Øllet, som drikkes*).

Mig tykkes, at eens er den tærende Flamme,
Om saa den har Viins- eller Brændeviins-Namme.

Ja Brændvin at leppe og Vinen at nippe,
Mig tykkes at eens er som Café og Kippe.

En Dranker sin Livsfryd saa tidt har forstyret —
Hans Virken er slættet, han svælger som Dyrret.

Traoven vi vente de lyse Exempler:
Se Tjenernes Kurv med rødhalsede Stempler;

Har Træet i Toppen sit Hjerteblad svøden,
Da kan du ei undres, det falmer fornedet.

. . . Min fattige Broder, Du har ei at miste!
Tænk Brændeviinspenge er meer end forliste!

Naar Glasfenes Klingklang i Dret Dig tone,
Da tænk paa din Helbred, dit Barn og din Kone!

De Alle jo tabe ved hvad du forøder,
Paa graanende Jøse Du samler Dig Sløder!

I Hjemmet Dig vinke de kjærlige Arme —
D, fly langt fra Glasfæt, det's kunstlede Varmer!

Lad Nigmanden kun bag sin Vinflasker drømme, —
Viis, at Du er bedre: Du Intet forsømme!

D lad ei den frydsfulde Tanke mig briste,
At Træet fra Roden slaar Mystud og Kviste.

Noblesfen i Mad og i Drik sig betegne:
Der bugner af Netter fra fremmede Egne.

*) Hvad Apostlen virked, — jeg ei vil ha' Mening
Jeg tror dog nu drikkes langt meer i „Forening“.

Om Bakkus, den Tyksat, fremdeles her dandses:
Med Koldt og med Varmt han opvartes — frandses.

At Maabeholdsagen han magelig blæser,
Mens trolig han pensler paa Kinder og Næser.

Han maler vel gustne, dog syldige Blommer:
Hans B:terrsid nu for den lyse Dag kommer!

Sin Mad ei paa godt Norff man her kan fortære;
Nei: Dejeuné, Diné, Soupe*) maa der være!

Jeg tør vel ei lee? — Skönt saa gjerne jeg vilde;
At nei, det kun Vand er paa Gaafen at spille?!

*

*

*

Hver Borger, ja hver Mand, som har lidt til Grunker, —
Hans Datter maa spille, — jeg mener hun klunker.

Du tror, med Guitar hun ledsager sin Stemme?
Beware! Piano — saa har de Fornemme!

Et Pianoforte — et Hundrede Daler — **)
Amalie***), jeg frygter, med svid Grød betaler.

At bli'r hun ei Fru, men ifkun Madame,
Med Klunten — mig tykkes — det var nær det samme.

Naturen gav Stemme, den med vi os bringer,
Dg herligt i Børnens Dre den klinger.

Ei Nogen paa Jorden vor Nøst skal os røve,
Det gavner, det muntre at slittig den øve.

Dg hvorfor ei synge med Fuglens Stemme,
I Stue og Kjøkken den klinger herhjemme?!

Romanen for Damen er daglig Lektüre,
Den vorer og trives som Soppen paa Myre.

Dens Fantasi Livet fremtryller saa herligt; —
At leve paa Prosa er altfor besværligt?!

Se Fransk maa der læres, Liktak, Komplimenter,
I Tusindviis har vi af Hofaspirenter(?).

Om Modersmaal knapt man kan læse og skrive,
Der snovles paa Fransk, for at Liden bedrive.

*) Da forstegang prentet jeg saa Ordet Soupe, —
Jeg tænkte paa Svenskerens „ryselig suppe.“

**) Dg har han ei Penge, saa kan han jo borge
Hun spille jo kan, om Dødsfenterne sørge.

***) De gammeltdags Navne ei længer er gode,
Nei Alting maa føres paa udenlandsk Mode!
Om Fremmede os paa „Forundringsstol“ satte,
De sigte i Lyfthed: Se her Abefatte.

Til Bals, til Komedie*) og ud paa Vifter.
For Damerne Hayes nu selv en Konditer.

For Speilet sig Damen**) drapperer og snorer, —
Sin Elsker hun venter? — At kun Kurtisorer!

Se Herrerne komme dustnviis fra Gaden —
Paa rygende Mundbid Du mærker Dig Spraden.

Paa Haanden Glacé og saa blank er Frisuren,
Se til den ei falsk er med hele Figuren.

Maneren er Gracie, — som Koffehjulsnuuri
Hør Tungen den løber med Nyheds Potpurri.

Saa mangen Skon Frase! Kostumet paa Moden, —
En Strædder maa klosses og plattes maa Bøden?

Er Herren en Løve hel fry ifra Gaden —
En „Due“ han holder paa „Kvift“ i Forstaden(?)

Den Arme sin Dyd og sin Fred er berøvet,
Men Herren kun smiler, — sin Kunst har han øvet.

Han Gentlemen***) kaldes, i Vind er han oppe,
Dg alle Smaaherrerne efter vil hoppe.

Lilfsdt dog ham Glæderne stammelig drille,
Saa Herren bli'r muggen og tørrer sin Brille.

Han retter Lorgnetten, omstemmer sin Tone, —
Det gjælder at saa noget Fast og — en Kone.

Tilgiv om i Lyfthed jeg ligefrem mente:
„Det Faste og Konen er ligegodt tjente.“

D gid ei saa mørkt var, det Billed, jeg tegner; —
Min Billie er god, jeg med den mig omhegner!

*) Et Theater har vi, — hvor saare elendig!
Det norff er foruden, men Hyde indvendigt.

**) Selv Tjenestepigen for Moden er Laabe,
Hun hyller sig ind under Schwer og Raabe.

Det er jo saa rentud, man meer ei kan vente:
Som Fruen hun tripper, saa traar hendes Jente.

***) En Slusk, som i Drif og i Rend'sken sig bader,
Er langtfra saa farlig som „Aligenen Sprader.“
En Slusk kan vi se, han fast Ingen forløfter,
Men Spraden snart tripper paa Taa, snart paa Sotter.

Det falder saa tungt paa min Sjæl denne Lære,
„Alt Manden et Hoved for Kvinden skal være!“

Er Manden et Hoved, — er Kvinden en Nerve;
Et Hoved, forvildet, jo Alt kan fordærve.

Tillad da, min Læser, at bort jeg mig vender
Til Kvinder og Mænd, som har Hjerte og Hænder.

Til Kvinder, som leve for Barnet og Manden,
Til Mænd med een Kone og saa ingen anden.

Til Mænd, som sin Bo og sit Norge vil smykke,
Til Kvinder, som se i hans Die sin Lykke.

Ja, Gudskelov, Norge af dem har saa mange!
Dem vies min Fløites de vakreste Sange.

Mit Haab nu med Vaaren saa underlig grønnes:
Mit Haab er: alt Norsk maa af Normænd paastjønnes.

Med Fuglen jeg drager langs Elve og Dale,
Hver Hytte at spore, som Kunstfid kan tale.

Et Huus, hvor der klapper, — et Hjul, som sig svinger —
En Guldklump i Lommen! — jeg synes det klinger?

Det dages, det bedres! O hellige Lante:
Paa vildsomme Gravhøi skal Vornene sanke!

De sanke skal Blommer, som vi ei kan plukke.
I vaarfriske Haab vil min Fløite jeg lukke.

Indhold.

	Side.
Almindelig Stemmeret	16.
Almindelig Børnepligt	17.
Arbejderens Ben	25.
Bogtrykkerens Sang	26.
De hjemlige Toner	5.
Den ubøvende Magt	16.
En Sylfstoite til Maibagen	14.
For Danmark	19.
Fra Vintrens Sty (Majsang)	14.
Gud velsigne Kongen	16.
Gissen til Broderfolket	18.
Jagerfang	27.
Kjærlighed	20.
Lurus og Industri ic.	28.
Længsel	20.
Mens Baarens Sty (Majsang)	13.
Moderamaalet	7.
Noisomhed	21.
Til Slogen	8.
Ud i Naturen	11.
Baarhymne	12.

Trykfeil.

I Læsen til Moderne Paar i sidste Linie af No. 1: „Laffen“ skal være „Loffen.“
I No. 2 Paar i sidste Del af første Vers: „gaar over Birens Blad,“ skal være:
„gaa over“ o. s. v., hvilke Feil vedes rettede.

Med 4 Musikbilag 24 s. Uden do. 12 s.